

ROBERT A. HEINLEIN

Hviezdna pechota

Z angličtiny preložil
Patrick Frank

Robert A. Heinlein

Hviezdna pechota

Prvé vydanie

Sloha z básne *Pohan* Rudyarda Kiplinga na začiatku 8. kapitoly je použitá s povolením dedičov p. Kiplinga; citáty z textu balady *Rodger Young* sú použité s povolením jej autora Franka Loessera.

Copyright © 1959 Robert A. Heinlein

First published in the USA in 1959 by GP Putman's Sons, New York
First published in Great Britain by New English Library, a division of Hodder & Stoughton, in 1960. This edition published by Hodder & Stoughton, An Hachette UK Company

First published in abridged form as a serial novel in *The Magazine of Fantasy & Science Fiction* in 1959

The right of Robert A. Heinlein to be identified as the Author of the Work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

Slovak edition © Vydavateľstvo MAMAŠ 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-8268-069-3

*„Seržovi“ Arthurovi Georgeovi Smithovi –
vojakovi, občianovi, vedcovi
– a všetkým seržantom na svete,
vdaka ktorým sa z chlapcov stávajú chlapi.*

R. A. H.

*„Sloboda nikdy nie je neodcudziteľná –
musí sa pravidelne zalievať krvou vlastencov,
inak neodvratne zmizne.
Zo všetkých tzv. prirodzených ľudských práv,
ktoré si ľudia kedy vymysleli,
je u nej najmenšia pravdepodobnosť,
že bude lacná, a už vôbec nie zadarmo.“*

No tak, vy opičiaci! Chcete žiť večne?

– Neznámy veliteľ čaty, 1918

Pred výsadbkom mám vždy triašku. Samozrejme, dostal som všetky injekcie a prešiel hypnotickou prípravou, takže sa podľa všetkej logiky jednoducho nemôžem báť. Lodný psychiater mi skontroloval mozgové vlny a kládol najrôznejšie hlúpe otázky, kým som spal. Podľa neho to nie je strach ani nič dôležité – len triaška, akú má rozpálený dostihový kôň pred štartom pretekov.

Neviem to posúdiť – nikdy som nebol dostihovým koňom. Faktom však je, že som zakaždým na smrť vystrašený.

Tridsať minút pred zoskokom sme sa zhromaždili vo výsadbkovej kajute *Rodgera Younga* a veliteľ čaty nás prekontroloval. Nerobil to náš starý veliteľ, lebo poručík Raszak to na poslednej akcii „kúpil,“ ako sa u nás hovorí smrteľným zraneniam v boji. Kariérny seržant Jelal bol jeho priamy nadriadený. Hovorili sme mu Jelly, mal zmiešaný fínsko-turecký pôvod a pochádzal z Iskandera pri Proxime. Mal nízku postavu, tmavšiu pleť a vyzeral ako úradníček, no ja som ho na vlastné oči videl pacifikovať dvoch takých statných

chlapov, že sa musel postaviť na špičky, aby ich mohol chytiť za hlavy. Tresol ich o seba ako dva kokosové orechy a o krok odstúpil, kým padali k zemi.

Mimo služby nebol vôbec zlý – na seržanta. Dokonca ste mu mohli priamo do očí hovoriť Jelly. Samozrejme, nie bažanti, ale každý, kto má za sebou aspoň jeden bojový zoskok.

Teraz bol však práveže v službe. Výstroj a výzbroj sme si kontrolovali sami (logicky: závisí od nich náš život, nie?), pri nástupe ich preveril poverený veliteľ čaty a teraz ešte Jelly, s prísnyim výrazom a očami, ktorým nič neunikne. Pri chlapovi predom mnou zastal a stisol mu na opasku tlačidlo, ktorým sa zobrazujú telesné funkcie. „Vystúpiť z tvaru!“

„Ale, pán seržant, veď je to len prechladnutie! Doktor vravel...“

Jelly ho to nenechal dopovedať. „Nijaké ale!“ zručol. „Doktor s vami neskáče – rovnako ako nik s takto zvýšenou teplotou! Myslíte si, že mám čas na debaty tesne pred zoskokom? VYSTÚPIŤ Z TVARU!“

Jenkins nás teda opustil so zmesou zlosti a smútku. Ani mne z toho nebolo do spevu. Bol som poverený zástupca veliteľa družstva – druhého, len na tento zoskok – a teraz mi v ňom ostala diera, ktorú nemám kým vyplniť. To vôbec nie je dobré – znamená to, že sa môžete dostať do problémov, z ktorých vám nemá kto pomôcť.

Nikoho ďalšieho Jelly takto nepreveroal. Postavil sa pred jednotku, premeral si nás a smutne pokrútil hlavou. „Vy ste ale banda opičiakov!“ vrčal. „Keby ste to dnes schytali úplne všetci, velenie by možno začalo odznova s materiálom, z ktorého sa dá vybudovať jednotka podľa poručíkových predstáv. Ale asi nie – keď sa pozriem na kvalitu dnešných regrútov...“ Prudko sa vzpriamil a zakričal: „Nezabudnite, že každý z vás opičiakov aj so zbraňami, pancierovým skafandrom, prístrojovým vybavením a výcvikom – skrátka všetkým vrátane toho, ako sa prejedáte – stojí našu spoločnosť dobrého pol

milióna. Pridajte k tomu tridsať centov za svoju osobu ako takú a máte celkom slušnú sumičku.“ Zagánil na nás. „Takže, to všetko prineste naspäť! Vás osobne by sme oželeli, nie však ten fajnový skafander, čo máte na sebe. V tejto jednotke nechcem vidieť žiadnych hrdinov. To by poručík nedopustil. Máte prácu, tak skočíte dolu, urobíte ju, necháte si uši nastrožené na ukončenie akcie a dostavíte sa na miesto odletu včas a presne. Rozumieme si?“

Opäť na nás zagánil. „Plán akcie máte všetci poznať, ale keďže niektorí z vás nemajú dosť mozgu na to, aby sa dali hypnotizovať, stručne vám ho zopakujem: Zoskočíte v dvoch bojových líniah s dvojkilometrovými rozostupmi. Okamžite po dopade zameriate svoju polohu voči mne aj spolubojovníkom po oboch stranách a nezabudnete sa pritom kryť. Už len týmto ste sa pripravili o desať sekúnd, takže začnete ničiť všetko vo svojom dosahu, kým nepristanú obe krídla.“ (To hovoril o mne. Ako zástupca veliteľa sekcie som mal na starosti ľavé krídlo. Mňa už zľava nekryl vôbec nik. Začínal som sa triasť.)

„Len čo dosadnú, vyrovnáte rady a rozostupy! Prestanete so všetkým ostatným, kým to nezvládnete! Dvanásť sekúnd. Potom vyrazíte vpred – prískokmi, vždy párni a nepárni, zástupcovia veliteľa sekcie budú kontrolovať poradie a riadiť obkľúčovanie.“ Pozrel sa na mňa. „Ak to zvládnete správne – o čom pochybujem –, krídla sa dostanú do kontaktu v čase povelu na odchod... a môžete ísť domov. Nejaké otázky?“

Ako vždy, ani teraz žiadne neboli. Jelly pokračoval: „Ešte jedno varovanie – toto je prepad, nie plnohodnotná bojová operácia. Ide v ňom o demonštráciu ničivej sily. Naším cieľom je jasne nepriateľom ukázať, že sme im mohli zničiť celé mesto, ale neurobili sme to. Musia pochopiť, že nie sú v bezpečí, ani keď sa zdržíme plošného bombardovania. Nebudete brať zajatcov. Zabijete len vtedy, keď to bude skutočne nevyhnutné, ale celá oblasť musí byť zničená! Nechcem vidieť, že

sa nejaký flákač vráti s neminutými bombami, jasné?“ Letmo si skontroloval čas. „Raszakovi rabiáti si musia chrániť svoju povest! Kým to poručík nekúpil, nechal mi pre vás odkaz: Bude vás neustále sledovať a očakáva, že vaše mená zažiaria!“

Obzrel sa po seržantovi Migliacciovi, veliteľovi prvej sekcie a zároveň nášmu kaplánovi. „Päť minút, *padre*,“ oznámil. Niektorí z chlapov vystúpili z formácie a kľakli si pred ním. Nie všetci boli nevyhnutne rovnakého vierovyznania ako on – bol tu pre moslimov, kresťanov, gnostikov, židov a pre každého, kto potrebuje duchovné posilnenie pred zoskokom. Počul som, že kedysi mali vojenské jednotky kaplánov, ktorí nebojújú spolu s ostatnými, ale nikdy som nepochopil, ako by to mohlo fungovať. Ako môže kaplán požehnať niečo, čo sám nie je ochotný urobiť? Tak či onak, v mobilnej pechote ide do boja každý – kaplán rovnako ako kuchár či pisár. Keď nás preženú komorami, na palube neostane jediný Rabiát – okrem Jenkinsa, samozrejme, a ten za to nemôže.

Ja som za ním nešiel. Vždy som sa bál, že si niekto všimne, ako sa trasiem, a okrem toho, *padre* mi rovnako dobre môže požehnať aj tam, kde stojím. Keď však aj poslední veriaci vstali, prišiel za mnou sám a pritisol si helmu o moju, aby sme mohli hovoriť v súkromí. „Johnnie,“ povedal ticho, „prvý raz skáčeš ako poddôstojník.“

„Hej.“ V skutočnosti som nebol poddôstojníkom o nič viac, ako Jelly skutočným dôstojníkom.

„Vybav to bez nervov, Johnnie. Nieže ťa tam dostanú. Vieš, čo máš robiť, tak to skrátka urob a nič viac. Nesnaž sa o medailu.“

„Ehm... Vďaka, *padre*. Vykonám!“

Niečo dodal v jazyku, ktorému som nerozumel, potľapkal ma po pleci a náhlivo sa vrátil do svojej sekcie. Jelly zavelil: „Pó-zor!“ a všetci sme sklapli opäťky.

„Čata!“

„Sekcia!“ zvolali na svojich Migliaccio a Johnson.

„Po sekciách – ľavobok, pravobok – pripraví sa na zoskok!“

„Sekcia! Do kapsúl! Pohyb!“

„Družstvo!“ Musel som počkať, kým sa päť- až šesťčlenné družstvá zavreli do svojich kapsúl a odpaľovací mechanizmus ich presunul do zásobníka. Nakoniec sa objavila aj tá moja. Liezol som do nej s nevyslovenou otázkou, či aj pradávni bojovníci mali takú triašku, keď nastupovali do trójskeho koňa. Nie je to len čisto môj osobný problém? Jelly skontroloval každého v kapsule a tú moju osobne zaistil. Pritom sa ku mne naklonil a povedal: „Len pokoj, Johnnie. Je to celkom ako pri výcviku.“

Veko sa zaklaplo a ostal som sám. Že vraj ako na cvičení! Neovládateľne som sa roztriasol.

Potom som zo slúchadiel začul Jellyho v strednej komore: „Mostík! Raszakovi rabiáti pripravení na zoskok!“

„Sedemnášť sekúnd, pán poručík!“ odpovedal mu lahodný kontraalt našej kapitánky. Nepáčilo sa mi, že ho oslovuje ako poručíka. Jasné, náš poručík bol po smrti a Jelly možno dostane jeho jednotku... ale nateraz sme stále boli Raszakovi rabiáti.

Pre nás ostatných dodala: „Veľa šťastia, chlapci!“

„Vďaka, pani kapitánka.“

„Pripravte sa! Päť sekúnd.“

Bol som celý pripútaný – brucho, čelo, nohy –, ale triasol som sa ako nikdy predtým.

Po odpálení je to hneď lepšie. Až do tejto chvíle totiž len stojíte v úplnej tme zabalený ako múmia proti preťaženiu, sotva sa viete nadýchnuť. Bolestne si uvedomujete, že aj keby ste si mohli zložiť helmu (čo nemôžete), v kapsule je len dusík. Keby to loď schytala pred vašim odpálením, tak nemáte šancu – jednoducho tam zomriete, bezmocní a nehybní. Triašku spôsobuje práve to nekonečné čakanie na odpal. Myslíte si,